

Forflag, som De ville!" men dersom den ærede Kultusminister ikke vil sige Et til, saa bliver denne Udtalelse af ham meget lidt betydende. Dersom den ærede Kultusminister ikke vil sige det til: „Og Regjeringen skal da tage Linien, som den her vedtages," saa seer Enhver jo, hvad det vil sige, at vi kunne stille Forflag. Den nuværende Regjering har faaet, hvad den vilde, paa en vis Deel af Overeenskomstens Bei, det er slaaet fast ved Lov, og det kunne vi ikke komme fra uden ved en ny Lov, og en ny Lov kunne vi ikke faae, uden at Regjeringen vil gaae med os. Det har Regjeringen vundet ved denne Overeenskomst, og nu vil den tilige vinde det, som den gav som Priis for denne Overeenskomst; den Betaling eller hvad man vil kalde det, som Regjeringen har givet, den søger den nu at faae tilbage. Den siger: Vi kunne ikke tabe Noget; det, vi have faaet, det have vi, og derpaa skulle vi nok holde fast; men vi ville see at faae det tilbage igjen, som vi gav for det, som vi nu ere i sikker Besiddelse af. Ja, hvis Regjeringen vilde sige: Vi betragte den Deel af den jydste Jernbane, hvorom der dengang var Strid, paany sem et aabent Spørgsmaal, og hvilket Resultat Rigsdagen saa end maatte komme til, underkaste vi os det; gaaer den bort fra Veile og Fredericia, finde vi os deri, — ja, i saa Fald vilde Rigsdagen kunne finde sig i at komme bort fra Ny, og saa var Partiet dog nogenlunde lige, skjøndt ikke engang ganske. Men det vil Regjeringen ikke; naar vi nu ville stille det Forflag, at gaae udenom Fredericia, saa er jeg vis paa, at den ærede Indenrigsminister vilde sige, at det er det Samme som at forkaste Loven, og naar han siger det, da er det let at see, hvad det vil kunne nytte, at vi stille Forflaget. Den ærede Indenrigsminister har i Forveien sikret sig Veile og Fredericia. — Hvad Sidebanen til Silkeborg angaaer, da have vi nu hørt af den sidste ærede Tale, at han betragter en saadan som meget ufornuftig. Jeg har den Tro, at dersom her ikke i Lovudkastet var en Sidebane til Silkeborg, da vilde vi have meget lettere ved at forkaste Loven, end vi nu have. Jeg har den Tro, at denne Sidebane er kommen ind i Udcastet, for ligesom at sætte lidt Spøme paa Noget, som

man veed er bittert; man har villet komme lidt Sukker paa, for at det ikke skulde smage altfor slemt. Saaledes tænker jeg mig, at det er gaaet til. Men det er jo klart, at hvis Rigsdagen gif ind paa at tage dette Lovforflag, vilde vi ad den Bei, hvorpaa vi nu ere komne ind, hvert Aar og ved hvert Ministerliste, faae Sagen for paany; der vilde da snart fremkomme et Lovforflag, der sagde, at det var ufornuftigt at tage denne Sidebane til Silkeborg. Det er den Bei, man vil gaae; man vil faae Noget loffet igjennem ved tilshyneladende at give Noget derfor; men naar man har opnaaet, hvad man vilde, tager man det bort, man har givet for at faae det Hele, som man vil have det. Dersom der nogensinde skulde være Tale om at gaae ind paa Forflaget om en Sidebane til Silkeborg, forekommer det mig, at det kun kunde være, naar man sagde, at den skal anlægges og gjøres fuldstændig færdig samtidig med Banen fra Horsens til Aarhus. Og denne Bestemmelse er endda ikke nok, thi en følgende Minister kunde jo ogsaa faae den forandret; men saa faae det dog ud, som om der var en vis Garanti for, at Banen til Silkeborg vilde blive gennemført. Men saalænge dette staaer uvisst, og Regjeringen ifølge § 8 i den gjældende Lov kan lade de forskjellige Baner anlægge i den Følgeorden, den selv vil, kan man være vis paa, at Sidebanen til Silkeborg vil blive den sidste, der bliver Spørgsmaal om, hvis der overhovedet nogensinde bliver Spørgsmaal om den. — Naar jeg nu skulde afgjøre, hvorvidt jeg vilde stemme for denne Sags Overgang til anden Behandling, da berøer dette ligefrem paa et bestemt Svar fra den vedkommende Ministers Side. Dersom han siger: Regjeringen betragter det hele Stykke, hvorom der var Strid, og hvorom den Overeenskomst dreiede sig, der blev vedtagen, som et aabent Spørgsmaal, saaledes, at hvilke Forandringer der end gjøres deri, og paa hvilket Stykke af denne Bane, dette end steer, vil Regjeringen tage derimod, da skal jeg gjerne stemme for Overgangen til anden Behandling; men da jeg er overbevist om i Forveien (Indenrigsministeren: Ja!) — og nu hører den høitærede Minister stadfæste, at jeg ikke